

Joan Steinberg Joensen

– VIT TAKA EI

– Tað er ikki tað, at eg ikki vil hugsa um tað. Eg kenni bara á mær, at um eg hugsi ov nógv um sjúkuna, ella hvussu hann sá út fyri fimm árum síðani, so verði eg bara kedd. Tað fái eg ikki brúkt til nógv, tí tað verður aldrin so aftur, sigur Joan Steinberg Joensen. Fyri tveimum árum síðani fekk maður hennara, John William Joensen, staðfest Parkinsonsjúkuna.

HALLUR AV RANA

Fyri tveimum árum síðani varð friðarliga tilveran hjá Joan Steinberg Joensen og hennara fýra børnum skakað, tá maður hennara, John William Joensen, fekk tey tungu boð, at hann hevði Parkinsonsjúkuna.

Støðan hjá familjuni var heilt serstøk, tí vanliga fáa fólk ikki staðfest Parkinsonsjúkuna fyrr enn tey eru um 60 til 70 ára aldur. Men John William Joensen var í besta aldri, og teirra fýra børn vóru millum fýra og sekstan ár, tá pápin fekk staðfest ólekiliga sjúkuna.

Joan Steinberg Joensen greiðir frá, at tað kom óvart á familjuna, tá ið maðurin fekk staðfest sjúkuna.

– Eg var vanliga við John William, tá hann byrjaði at ganga til kanningar. Hann var kannaður fyri alt møgu-

ligt, tí lækarnir vistu ikki hvat var galið. Tann eina dagin lá ikki fyri hjá mær at fara við honum, so John William fór einsamallur til læknan. Eftir ætlan skuldi hann bara fáa úrslitið av einari roynd, men tá hann kom til læknan fekk hann at vita, at hann hevði Parkinsonsjúkuna.

– Eg ringdi so til hansara, fyri at frætta hvat lækkin hevði sagt.

“Lækkin sigur, at eg havi Parkison”, var svarið, eg fekk. Eg segði bara: “ha?”, og hann svaraði púra róligur, at tað var tað, ið lækkin hevði sagt.

Boðini frá manninum komu óvæntað á Joan, ið er kedd av, at maður hennara skuldi fáa hesi tungu boð tann dagin, hann var einsamallur hjá lækna.

– Eg visti ikki, hvat eg skuldi siga. Eg var slett ikki fyrireika til hetta, og tað var hann heldur ikki. Eg haldi tað vera synd í honum, at hann var

einsamallur, tá hann fekk at vita, at hann hevur eina ólekiliga sjúku.

Tá Joan Steinberg Joensen hevði tosað við mannin, fór hon beina leið til arbeiðis, har hon fortaldi sínum starvsfeløgum um sjúkuna.

– Lívið steðgaði ikki upp. Aftaná eg hevði tosað við John William, fór eg til arbeiðis. Tey spurdu meg, um hvussu tað gekk, og eg svaraði, at eg júst hevði tosað við John William, og at hann hevði fingið staðfest Parkin-

son. Tey skiltu ikki hvussu eg kundi siga tað, uttan at bróta saman ella gráta. Men um man ímyndar sær, at ein fær ein frammaná, fer ein tá at gráta ella stendur man bara púra óskiljandi?

Vistu lítið um sjúkuna

Áðrenn maður hennara fekk staðfest Parkinson, visti Joan lítið um sjúkuna. Systkinabarn mammu hennara hevði sjúkuna, so hon kendi til nøkur av

eyðkennunum, men hevði ikki sett seg meira inn í sjúkuna enn so. Men at tað var ein álvarsom sjúka, gjørdist skjótt greitt.

– John William kom heim, og setti seg at leita á Google og lesa ymiskt um sjúkuna á netinum. Hvat hann nú kundi vænta og hvat sjúkan gjørdi o.s.fr. Tá eg spurdi hann, hvat hann las, vildi hann ikki siga annað, enn at tað ikki var uppbyggjandi lesnaður.

Joan hevur so líðandi lært meira